

USA - TVÆRS OVER HÅBETS OG DRØMMENES LAND

"De fries land, de modiges hjem", kalder amerikanerne selv USA. Tag med, når tre unge danske drengerøve i en gammel udtjent ottecylindret Pontiac kører tværs over USA og forsøger at komme ind på livet af de frie og modige amerikanere. På det lange road trip fra Atlanterhavet til Stillehavet møder Peder, Müls og Jakob et væld af Amerikas skæve eksistenser og havner talrige gange i problemer. Læs med, når de lægger turen forbi truckerbaren i Amarillo og Phantom Ranch i bunden af Grand Canyon.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

Det store æble

"You guys are regular jerks!" Den midaldrende dame, der lige har tromlet sin bagagevogn ind i haserne på mig, kigger nedladende på os med et udtryk, der signalerer noget i retning af, at vi er de værste rejsebumser, hun nogensinde har mødt. Vi - Müls, Peder og jeg - befinder os i ankomsthallen i Newark-lufthavnen i New York. Iført vores rygsækrejsekluns og efter mange timers flyrejse ligner vi formentligt et par forhutlede knøse, og en sådan fremtoning berettiger åbenbart ikke til, at man udbryder et "av for satan", når man bliver kørt ind i, hvorfor vi nu bliver skældt huden fuld. Den vrede dame forlader os hovedrystende, og vi sætter kursen mod immigrationen, hvor en "Immigration Officer", præcis ligesom den sure dame, behandler os, som om vi har pest. Velkommen til New York. Velkommen til USA. Håbets og drømmenes land.

En bus bringer os til Grand Central, hvorfra en ordknap og heller ikke overvældende imødekomende taxachauffør transporterer os i sin "Yellow Cab" til vores bestemmelsessted - et af de få tilbageværende vandrerhjem på Manhattan. McBurney Hostel, som stedet hedder, ligger på 23nde gade og er både billigt og centralt beliggende. Med i prisen følger gamle knirkende mørkbejsede plankegulve, lurvede gulvtæpper, 30 graders fugtig varme på sovesalene og fællestoiletter, der lugter af pis. Vi snupper et bad og går i dørken. Vores US-eventyr er i gang.

De næste par dage trasker vi gennem "det store æble". Forbi Bowery Streets folkekøkkener befolket med tiggere,

der sender os melankolsk drømmende blikke. Videre gennem Fifth Avenue med diamantbutikker og fortravlede forretningsfolk. Nordpå gennem Central Park med filmoptagelser og motionister på inlinere. Vi ender helt nordpå i virvaret hos Harlems gadehandlere. Derfra vil Müls (der i virkeligheden hedder Christian Müller) videre på "Tunnel", for dér har han selv læst i "American Psycho", at yuppier, som Patrick Batemen, tager hen. Men svaret er "negative". Et par unge rygsækknægte som os kommer selvfølgelig ikke sådan bare uden videre ind på New Yorks

mest fancy natklub. Så vi overlades til at flakke rundt i natten i byen, hvor alt ligner noget, man har set på film. Vi jagter neonskilte ned gennem Broadway og ender selvfølgelig på en bar nær neondjertet Times Square. Præcis som alle de andre turister.

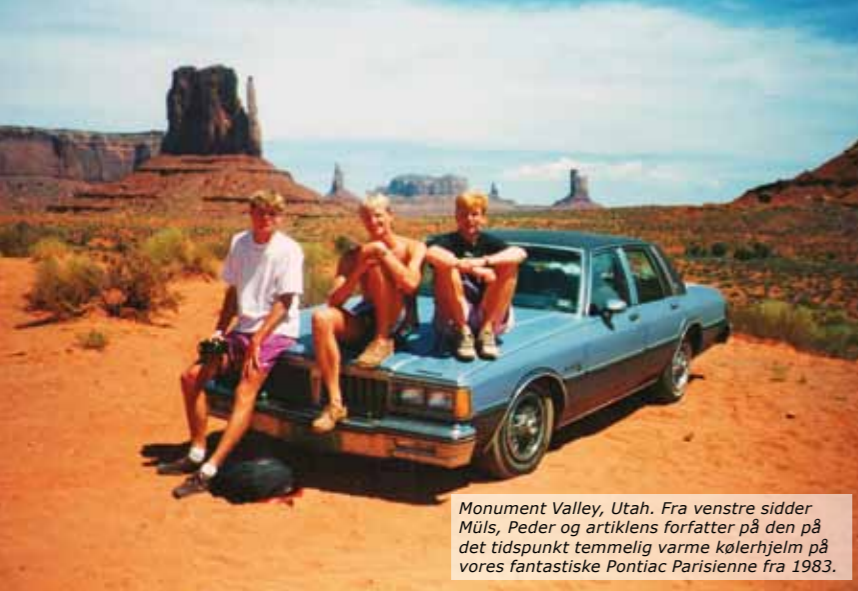
Et møde med New Yorks skæve eksistenser

Næste morgen er det blevet tid til at sige farvel til McBurney, Lower Manhattan og hele det store, syrlige æble. Elevatoren ned mod receptionen deler vi med en transvestit, der i

elevatorens spejl er i færd med fjerne alle spor efter skægvækst med et kraftigt lag pudder. Da vi kommer ned, er døren ind til hotellets reception låst, og bag den låste dør fornemmes intet tegn på liv. Transvestitten trækker på skuldrene og efterlader os bankende på den tunge trædør. Uheldigvis er vores pas placeret i receptionens værdibox, og da vi har købt billetter til en bus, der snart kører fra New Yorks busstation til Erie, Pennsylvania, har vi ret meget brug for, at der kommer en og låser op. Vandrerhjemets sorte dørvagt benytter sig af universalsvaret "I wouldn't know about that, sir" lige meget om vi spørger ham, om han har nummeret på én, der har en nøgle, eller hvad han hedder til fornavn. En hjælpende hånd må tydeligvis komme andetsteds fra.

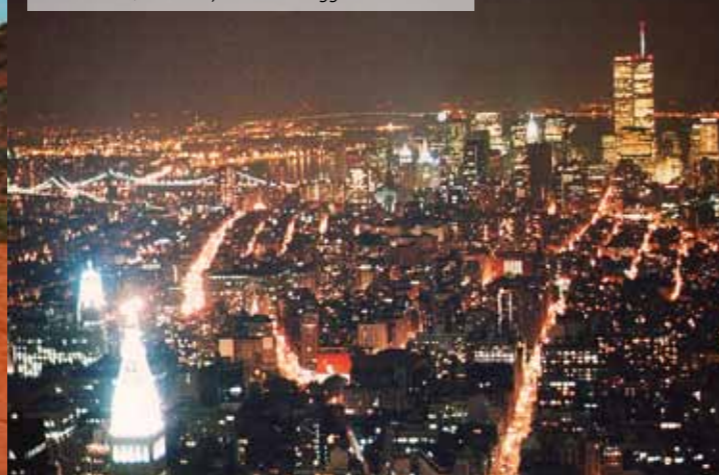
Nabobygningen viser sig at være et YMCA fitnesscenter, som har samme ejer som vores hostel. Her får vi efter nogen parlamentaren støvet en sikkerhedsansvarlig op, som råder over en nøgle til receptionen på McBurneys. Da vi endelig får låst op, finder vi inde i det forjættede receptionslokale en døsigt og ualmindelig gammel mand i en rullestol. Han hører temmelig dårligt, hvilket måske forklarer, hvorfor han ikke har lukket døren op for os noget før. Til gengæld er hans New York-accent så stærk, at han får Marlon Brando i The Godfather til at lyde som en søndagsskoleelev fra universitetet i Oxford. Smølen får han forklaret, at han "bare er på besøg". Nøglen vi har fremskaffet viser sig selvfølgelig kun at passe til døren til receptionen, men ikke til værdiboksen, så vi kan stadig ikke få vores pas. Men, "No panic boys", snøvler gammelfar, for han har da telefonnummeret på den forsvundne receptionist! Receptionisten, der viser sig at have sovet over sig, bliver tilkaldt,

Monument Valley, Utah. Fra venstre sidder Müls, Peder og artiklens forfatter på den på det tidspunkt temmelig varme kølerhjul på vores fantastiske Pontiac Parisienne fra 1983.

Udsigt fra Empire State building i New York. Turen fandt sted i 94, da USA som bekendt stadig rådede over de famøse tårne, der ses i baggrunden.

På vej op ad Grand Canyon. Stien er 15 kilometer lang med en gennemsnitlig stigning på 10 procent, så opstigning frarådes midt på dagen, hvor solen brænder ubønhørligt.

Vores road trip tog os igennem 16 amerikanske og 1 canadisk stat. Amerikanerne er verdensmestre i at servicere og underholde, men de mest eventyrlige oplevelser lå alligevel i mødet med de skæve eksistenser og den fantastiske natur.

og snart efter får vi vores pas og får tjekket ud.

"You want girl?", spørger en laset og ildelugtende mand, da vi kommer halsende hen i mod indgangen til New Yorks nordlige busstation. Kvarteret omkring busstationen emmer af fattigdom og forfald. Vi takker nej og fortæller ham, at vi har en smule travlt, da vores bus går om fem minutter. "Ah", lyser manden op, "You want little boy!". Vi ryster opgivende på hovedet og løber videre.

Overbooket gråhund

Ganske få minutter før busafgang når vi frem kun for at konstatere, at bussen er fuld. I USA opererer man åbenbart med overbookning også af busser, og er man ikke ankommet et kvarter før afgang er en betalt billet angiveligt

ikke det papir værd, den er skrevet på. Til gengæld får vi lov til at stå længe i en dejlig kø for "Complaints", hvor vi til sidst kommer frem til en elskværdig dame, der både kan sige "Sorry, sir" og "This is company policy". Først efter at vi har fået hidkaldt hendes chef og fortalt hele vores mærkværdige historie lykkes det os at få booket billetterne om til "gråhundens" næste afgang.

Næste formiddag befinder vi os i en ganske anden verden. Kagen på min tallerken er angiveligt lavet med brug af treyyen forskellige slags chokolade, tjeneren dribler rundt og hælder champagne op og uddeler friske, store og lidt for perfekt udseende jordbær dyppet i chokolade. Bag os bugner buffeten, og gennem panoramavinduerne har vi udsigt til en nyvandet golfbane foran den smukke restaurationsbygning.

På parkeringspladsen holder vores nye bedste ven. En Pontiac Parisienne fra '83. En veludrustet sag med sin 5 liters motor, sine 8 cylindre og en benzintank på intet mindre end 95 liter. En solid gammel flyder, der er 5,4 meter lang og bred nok til, at man kan ligge fuldt udstrakt på de magelige sofaplyssæder bagi.

Vi er til søndagsbrunch på den lokale "Country Club" i Erie, Pennsylvania. Vores vært hedder Niels, og han er Peders danske onkel, der for mange år siden emigrerede til USA. Han er pensioneret direktør og bor med sin kone i et stort hus på en endnu større grund nær Lake Erie. De sover med en pistol under hovedpuden og spiser ude hver aften. Ud over at lade os bo hos ham har Niels købt den brugte Pontiac til os for de 1.200 dollars, vi har sendt

over. Han har sågar forsikret den for os i sit eget navn, hvilket har sparet os en ikke ubetragtelig sum penge. Eneste betingelse er, at hvis ikke vi får solgt bilen, når vi skal hjem, så skal vi skruer nummerpladerne af og sende dem til Niels, så han kan opsigte sin forsikring.

Jomfruturen

Da bilen skal prøves af, kører vi efter brunchen en jomfrutur i form af en dagstur på godt 500 kilometer til Niagara Falls og tilbage igen. Bilen spinder som en kat. Den har både automatgear og cruise control, så den kører næsten sig selv. Efter godt 100 kilometer taler den sågar til os. "CHECK ENGINE" siger den til os via et oplyst gult felt midt på instrumentbrættet. Vi standser og ringer hjem til Niels. Han er sikker på, at det bare er en løs forbindelse, for hans mekaniker har lige tjekket bilen, siger han. Så vi kører videre og får planmæssigt set "the honeymoon capital", som området ved det store Niagara-vandfald kærligt kaldes. Da vi næsten er tilbage i Erie lyser advarselampen stadig. Pludselig holder radioen op med at virke. Lidt efter står elruderne også af. Til sidst løber bilen helt tør for strøm. Som det allersidste holder "CHECK ENGINE" lampen op med at lyse. Vores bedste ven er gået kold.

To dage og vist nok nogle hundrede dollars (som Niels er så flink at betale) senere er bilen heldigvis frisk igen. "Tag vestpå unge mand og voks op med dit land" sagde en kendt mand engang, og som så mange andre før os, er vores plan at tage ham på ordet. Så vi sætter kursen i retning mod Stillehavet og triller fra den danske familie i Pennsylvania gennem Ohio, Indiana og Illinois. Vi er to dage forsinket, så vi har aftalt bare at blive ved med at køre og skiftes til at sove. Den plan må vi dog opgive efter en hård nat i selskab med tyk tåge og klemt inde mellem tonstunge "18-wheelers" på nattræk, der morer sig med at lukke os inde. Til sidst farer vi vild på motorvejssammenfletningerne i St. Louis, Missouri og ender klokken halv fire om natten i et skummelt villakvarter.

For at slippe væk fra den "state trooper"-politibil, der forfølger os, da vi fortabte cirkler rundt i det suspekke kvarter, drejer vi ind på et snusket motel, hvor en ung, koparret receptionist et kort

øjeblik kigger op fra sin igangværende pornofilm og informerer os om, at her kan man kun leje værelser på timebasis. I stedet sover vi to timer i bilen på en tilfældig, halvskummel villavej indtil en lokal politimand vækker os og spørger, hvad i alverden tre pæne unge mennesker laver på dette gudsforladte sted. Da vi ikke kan komme i tanke om et begavet svar, eskorterer han os tilbage til motorvejstilkørslen, hvor vi køber mælk og cornflakes på en døgntank, på hvilken Müls i øvrigt på ikke udtalt årvågen vis præsterer at efterlade sit eneste par sko. Vores road trip er i gang.

Videre til Memphis, Tennessee, hvor den står på Graceland og på Bluesfestival. Derfra gennem Hot Springs, Arkansas, hvor vi, som de eneste, ser VM-finale i fodbold (Italien-Brasilien) på en sportsbar, hvor højtsnakkende bargæster ustandseligt æder jordnødder og kyler skallerne på gulvet, mens de venter på, at de igen kan få lov at se baseball. Derfra drøner vi direkte gennem Oklahoma og ender i Amarillo, Texas.

På truckerbar i Amarillo

"This looks like trouble". Den tynde redneck med det udpinte ansigt kigger alvorligt på os. Vi er trådt indenfor i en skummel truckerbar nær Interstate-40 et godt stykke ude på landet i Texas. Alles øjne er rettede mod os. De fremmede.

Vi burde måske have anet uråd, da vi på vej ind passerede en bedaget kvinde i et alt for lårkort skørt med heftig make-up, langt afbleget hår og med et næsten ligeså langt ar kravlende op ad sit blottede lår. Fra det øjeblik vi træder indenfor i den skumle bar, er det som om at tiden står stille. Nogen standser musikken, og cowboydrengene ved poolbordet træder med deres sporede rodeostøvler et skridt tilbage, sætter køerne i gulvet og lægger hovederne mistænksomt på skrå. Vi sætter os i baren på tre høje barstole ved siden af endnu en afbleget, men denne gang noget yngre og ganske køn truckertøs. Vi ligner formentlig tre collegedrenge på afveje, og ud over at befinde os på den forkerte bar, er vi desuden uforvarende kommet til at sætte os ved siden af den lokale truckerkonges dame. Heri består vores fejl, hvilket vores tynde redneckven netop har

gjort os opmærksom på. Med alles øjne stift hvilende på os, rømmer Peder straks barstolen ved siden af truckerdronningen og gør plads til hendes korpulente truckerkæreste, der i det samme kommer tilbage fra lokum. "This looks like trouble", siger han, da han får øje på os, præcis som hans håndlanger lige har sagt. Åbenbart er det sådan, man tiltaler fremmede på disse kanter. Spørgsmålet er nu blot, hvordan vi undgår at få tæsk.

"Det her er fandeme ren 'Thelma og Louise'", når vi at sige til hinanden, inden alt optræk til yderligere drama lykkeligt afværger, da vores mærkelige skandinaviske gloser når deres ører. Da det derefter går op for den store trucker, at vi er på vej tværs over USA i en gammel Pontiac, er vi pludselig deres bedste venner. Vi får gratis omgange og overdænges med truckerhistorier fra de lange, øde landeveje og cowboyhistorier fra det vilde vesten. "You have seen more of America than many Americans", siger vores nye truckerven respektfuldt, da vi til sidst trætte stavrer fra baren og kører hjem til vores campingplads.

Tun og tørt toastbrød

"Har I en dåseåbner", spørger vi kækt vores naboer på campingpladsen. Og det skal jeg da lige love for, at de har. De har også satellit-tv, komfur, badeværelse og en monster gasgrill i deres autocamper, der er på størrelse med en HT-bus. De har cykler spændt fast på taget og har sågar en lille bil med på slæb efter autocamperen, så de også kan udforske områder, dér hvor deres megacamper ikke tillader dem adgang.

Vi går tilbage med dåseåbneren og åbner en dåse tun foran vores lille telt, som er det eneste traditionelle telt på hele campingpladsen. Vi spiser tunen med tørt toastbrød og tomat og deler en budweiser six-pack, mens vi misundeligt indsnuser aromaen fra de perfekt grillede cheeseburgere på naboens grill. Sådan er der også i USA. Håbets og drømmenes land.

Turen til Phantom Ranch

"Did you guys ever run a marathon?", spørger rangeren på turistkontoret, da vi har sagt til ham, at vi har tænkt os at gå ned til Colorado-floden i bunden af Grand Canyon og op igen samme dag. Der er 1.500 højdemeter ned i bunden,

som vi har tænkt os at tilbagelægge via den 10 kilometer lange South Kaibab trail. For ikke at få så stejle og optur og for ikke at gå samme vej tilbage, planlægger vi opstigningen ad en anden rute nemlig Bright Angel trail, der er 15 kilometer lang, men så til gengæld kun har en gennemsnitlig stigningsgrad på 10 procent. Det mener vi snildt, vi kan klare på en enkelt dag, men den selvhøjtidelige ranger er altså af en ganske anden overbevisning.

Dagen efter er vi alligevel på vej ned ad South Kaibab trail. Dog med en campingtilladelse i hånden til at overnatte på Phantom Ranch ved Colorado-floden i bunden af Grand Canyons indre kløft. Peder har været tidligt oppe og har fra klokken 5 i morges stået i en lang kø og til sidst sikret os en afbudsreservation til USA's formentlig mest eftertragtede campingplads, som man normalt skal reservere plads til mindst et år i forvejen. Nedturen er, selv med oppakning, næsten lige så let som en spadseretur i en park. Colorado-floden er, da vi når ned til den, kold og strømmen er stærk. Phantom Ranch er en herlig campingplads med glade, eventyrlystne trækere, der nyder deres nat på den forjættede campingplads midt i noget af klodens mest storslåede natur. Talrige flagermus flakser fornøjede rundt om hovederne på os, kun oplyst af lyset fra de få stjerner, hvis stråler kan finde vej helt ned i bunden af den snævre kløft.

Op mod overfladen

Natten er klistrende lummer. Der er omkring halvtreds grader inde i vores telt, så Peder lægger sig til at sove under åben himmel ovenpå en bænk. Vores proviant har vi, som foreskrevet, hængt op i poser højt oppe i et træ, så hverken rådyr eller gnavere kan få fat i den. Så højt oppe ligger Peder slet ikke, så ham kan dyrene sagtens få fat i. Midt om natten vågner han, da et rådyr slikker ham i ansigtet. Efter en kort, varm nat står vi tidligt op og begiver os allerede klokken 6.40 af sted, tilbage op mod "overfladen" af Amerikas Forende Stater.

Opturen ad den lyse engels sti starter i et friskt tempo, men efter et par timer må tempoet revideres, og snart holder vi op med at sanse den storslåede natur omkring os. Op ad formiddagen når temperaturen 40 grader, og luften føles,

som om man lige havde taget låget af en gryde med kogende vand. Til gengæld er der ingen skygge. Kort før toppen bliver vi overhalet af en sej gammel dame på omkring 55 år. Ydmygelsen er total. Efter godt fem timers kamp med den evige ti-procent stigning når vi endelig op. Vi spiser pizza og drikker ubegribelige mængder sodavand fra vores refill-bægre, der selv uden genopfyldning rummer det samme som spanden i en brønd. Måske der alligevel var en lille smule om det med den dér maraton, bliver vi enige om, mens vi bælter sodavand og gnasker pizza.

Endelig når vi Stillehavet

Med Springsteens hæse stemme buldrendefra dengamlebilsbåndoptager går turens sidste etape gennem det vestlige USA. Forbi Monument Valley. Forbi Cadillac Ranch. Forbi Vegas, verdens underholdningshovedstad, der med sine neonskilte, prostituerede og kasinoer midt i Nevada ørkenen sætter en ære i at hylde synden, dekadencen og overforbruget. Efter 6.000 kilometer når vi endelig ud til Stillehavet. Fra Malibu Beach drøner vi sydpå til San Diego og dagen efter fra Beverly Hills nordpå på Pacific Coast Highway gennem Monterey og Santa Barbara.

Til sidst ender vi en sen aften ved vores endelige destination. Menlo Park i San Francisco. Her skal vi bo hos danske Nana, der arbejder som au-pair pige, og hendes indisk-amerikanske kæreste Anjan, der arbejder i Silicon Valley. Nanas danske veninde Lotte, som Müls kender hjemmefra, bor der også, så pludselig er vi til danskerkomsammen i San Francisco.

Drama i Menlo Park

Hurtigt kommer vi ind i en rytme, hvor vi fester hele natten på San Franciscos hippe retrobarer og på natklubber med yndige stangdanserinder og sover det meste af dagen. En aften er vi med en flok rare mennesker på en hyggelig sushirestaurant, hvor små skibe med frisk fisk lystigt sejler rundt på et transportbånd, hvorfra man kan gafle dybstegte soft shell crabs og andre delikatesser til sig. Efter rå fisk og lidt for meget saké dribler vi videre til en herlig, privat au-pair fest et sted i Menlo Park. Festen er fremragende, men uheldigvis opsnapper Nana et rygter om, at hendes kæreste Anjan har været hende utro, og så er den fest slut. Vi

bliver kørt hjem, og Nana og Lotte kører over til Nanas iranske ven, Merdad, for at sove.

Vi andre sover lige som vi plejer i Nana og Anjans lejlighed. Næste formiddag kigger Nana og Lotte forbi, og så bryder helvede løs. Nana går ind i soveværelset til Anjan, og det skulle hun nok aldrig have gjort. I hvert fald råber og skriger de kort efter af hinanden. Hun er sur over, at han har kysset med en anden, og han er vred over, at hun ikke har sovet hjemme. Pludselig lyder det som om de slås, og med et brag smadrer nogen noget. Vi har tømmermænd, er kun iført boxershorts og aner ikke, hvad vi skal gøre. To minutter efter ringer det på døren. Udenfor står to politibetjente. Nana stortuder. Hun har fået tæsk. "Do you want to press charges", spørger betjentene. Det føles som en dårlig film. "Nej", siger Nana. Den ene betjent ryster opgivende på hovedet. "Ring, hvis han gør det igen", siger han med opmuntrende stemme. Så går de.

Efter der er faldet ro på, forklarer Nana, at hun havde ringet 911 fra soveværelsets telefon. Opkaldet nåede at blive koblet igennem lige inden Anjan smadrede telefonen, og i Menlo Park fungerer politiet åbenbart så effektivt, at det er nok til at en patruljevogn fra nærområdet får besked og kigger forbi. Nana ryster over hele kroppen og vil væk. Kort efter kommer Anjan ind i vores danskerværelse og smider os alle på porten. "Get out! I want everybody out", råber han.

En folkevogn fra '69

Kort tid efter er såvel vores Pontiac som Nanas gamle VW Beetle fra '69 fyldt til bristepunktet med alt Nanas habengut. Vi fem danskere flytter over til Merdad, Nanas iranske ven, som heldigvis viser sig at være noget nær verdens flinkeste fyr. Et par dage ved Merdads swimmingpool gør underværker, og hurtigt fortrænger vi alle tanker om husspektakler og jalousidramaer. Efter de sidste obligatoriske udflugter til Yellowstone, Alcatraz, Golden Gate og Napa Valley er vores amerikanske drømmetur ved at være slut.

"Bakgearet er lidt tricky!", siger Nana ind gennem den åbne bilrude. Müls og jeg er på vej i lufthavnen. Tiden er knap, for vi er både kommet lidt for sent ud af døren og har ikke kunnet

finde vores gode bilnøgle, og vores Pontiac ville selvfølgelig for en gang skyld ikke starte med den dårlige nøgle. Så nu har vi lånt Nanas ældgamle VW Beetle, som har et utal af skavanker. En af dem er bakgearet, som synes umuligt at få i position. Til sidst stikker Nana selv armen ind gennem vinduet og rykker gearstangen i bakposition, hvilket resulterer i, at bilen nærmest momentant kickstarter og flyver adskillige meter baglæns med Nana, der stadig har fat i gearstangen, hængende efter sig. Ganske få centimeter før vi kolliderer mod en husmur lykkes det mig, efter hård kamp med bremsepedalen, at få bragt bilen til standsning. "Nå ja, jeg glemte lige at sige, at den springer, når den går i gear", siger Nana, efter hun igen har fået fodfæste. "Og husk, at bremsen kun virker, hvis man træder helt vildt hårdt på den". "Og for resten kørsigtigt, den er ikke forsikret", når hun lige at råbe, inden vi med hvinende dæk forlader parkeringspladsen og drøner af sted.

Selvfølgelig har vi også glemt at indkalkulere, at vi - efter at være flyttet - bor 20 kilometer længere væk fra lufthavnen, så det er i sidste øjeblik, at vi når frem. Peder er taget hjem et par dage forinden, mens Müls skal blive i San Francisco en uge længere. Og hvis Müls skal kunne bruge - og sælge - bilen kræver det, at jeg får fremskaffet den gode bilnøgle, som jeg har smidt væk. Efter at have tømt min rygsæk for alt indhold midt i den selvfølgelig grotesk lange check-in kø finder jeg til sidst den forsvundne nøgle. Den viser sig af alle steder at befinde sig i forlommen på de bukser, jeg har på! Den har forputtet sig i den lille indvendige og ikke synderligt anvendelige lomme, som ingen ved hvorfor cowboybukser har. Et kvarter før flyafgang er mit check-in endelig afsluttet. Jeg vinker farvel til "the Land of the Free, Home of the Brave" og spurter gennem lufthavnen. Som den allersidste passager når jeg lige akkurat at hoppe om bord på mit fly.

Efterskrift

Nana og Anjan fandt kort efter sammen igen. De boede sammen i yderligere tre år og gik så fra hinanden. Müls fik ikke solgt bilen. Vi havde ellers fået tilbudt 900\$ af en brugtvognsforhandler i Palo Alto, men da registreringsattesten ikke var nået frem fra Pennsylvania (angiveligt fordi motorkontoret i

Erie, hvor den skulle udfærdiges i mellemtiden, var brændt ned!?) var den umulig at sælge. I stedet lod Müls bilen stå hos Merdad. Merdad hjalp os, da han havde fået tilsendt de fornødne bilpapirer med at sælge bilen. Pengene gav han til Nana, men hun beholdt af ukendte årsager de fleste selv.

Peders onkel Niels var nødsaget til at melde bilen stjålet for at ophæve sin forsikring. Müls havde nemlig ikke som aftalt skruet nummerpladerne af, for så ville Merdad ikke kunne køre bilen hen til en forhandler, og Merdad glemte at skrue pladerne af, da han havde solgt bilen. Personen, der købte vores bil "glemte" at omregistrere bilen og kørte rundt på Niels' forsikring indtil denne til sidst blev ophævet, da bilen blev meldt stjålet.

Billede til højre: En kirke konkurrerer om pladsen med en skyskraber i en af New Yorks travle gader.

Billede nedenfor: På vej ned i Grand Canyon ad South Kaibab trail skuer vi udover Kaibab platauet. Længere nede findes den indre kløft, der huser Phantom Ranch og Colorado floden.

Faktaboks - Camping i USA

RV-parks og campingpladser: Næsten alle campingpladser i USA er delt mellem "RVs" og almindelige telte. "RV" står for Recreational Vehicle og svarer til en Autocamper. RVs er ofte på størrelse med en bus og medbringer undertiden både bil, båd og cykler. Bemærk, at nogle campingpladser er "RV-only". Traditionelle telte udgør en forsvindende lille del af camping i USA. På campingpladser er der ofte swimmingpools, fællesrum og andre fine faciliteter.

Hiker-Camping: Hiker-Camping er en naturcampingplads ofte beliggende i nærheden af en traditionel campingplads. Adgang til hiker-camping er som regel kun tilladt på cykel eller til fods og med eget telt. Hvis en traditionel campingplads er fyldt, kan man parkere bilen et par hundrede meter væk, tage rygsække og telt på nakken og spørge, om man kan få plads på hiker-camping.

National Park Camping: I mange national parks er det muligt at campere. Enten på organiserede campingpladser eller på naturcamping. Naturcamping er ofte gratis eller ekstremt billigt (1-5 dollars). Her er kun teltcamping tilladt, og forholdene er ofte særdeles basale (ofte uden toilet).

